De rol van de huisarts bij het opsporen en behandelen van post natale depressie

Haio: VANDEVERRE Sarah , KUL
Promotor: BRAECKMAN Tessa , V.U.B.
Praktijkopleider: DE WIT Hilde , ROSIERS Yves

Context: Een postnatale depressie wordt gedefinieerd als een tijdelijke depressieve episode welke gelinkt kan worden aan de geboorte van een kind. In de literatuur vinden we in de geïndustrialiseerde landen een prevalentie van 10% tot 20%, echter blijft dit vaak onder-gerapporteerd. Omwille van taboe of onvoldoende herkenning?

Onderzoeksvraag: Moeten we actiever postnatale consultaties aanbieden voor de specifieke opvolging van de mentale gezondheid van de moeders? Hoe staat de huisarts in Vlaanderen tegenover screening en diagnose? Zijn zij hier voldoende mee vertrouwd of is er nood aan verdere opleiding?

Methode: De studie-populatie werd samengesteld door middel van convenience sampling. Zij werden bereikt via een door de onderzoeker opgestelde enquête (opgesteld in Google Forms) welke elektronisch werd verzonden naar actieve huisartsen over heel Vlaanderen, zij het via ICHO-mailing zij het via mailing van twee huisartsenkringen (huisartsenkring Schelde-Rupel en huisartsenkoepel Waasland). Het gaat hier om een kwantitatieve data-collectie. De data werden omgezet naar Excel. Na data-cleaning werden de data geanalyseerd aan de hand van draaitabellen in Excel. Deze verkregen gegevens werden dan op beschrijvende wijze geïnterpreteerd. De samenhang tussen verschillende variabelen werd nagegaan met de Chi-kwadraat toets. Open vragen werden kwalitatief geanalyseerd (door middel van codering).

Resultaten: De vragenlijst werd door 62 artsen ingevuld. De groep bestond uit 48 (77%) vrouwen en 14 (23%) mannen. 39 van deze artsen (63%) vindt van zichzelf onvoldoende kennis te hebben. 9 (15%) respondenten volgden ooit een opleiding over postnatale depressie, 54 artsen (87%) wensen een bijkomende opleiding te volgen. Dertig artsen (48%) vindt zichzelf de meest aangewezen persoon om te screenen. De screeningsgraad in de praktijk ligt op 68% binnen deze onderzoeksgroep. Deze screening gebeurt in 93% aan de hand van eigen vragen. De behandeling wordt door 33% van de respondenten zelf gestart. In de helft van de gevallen kiezen ze voor een combinatie therapie. De grote meerderheid (89%) wenst in de toekomst richtlijnen over screening en behandeling terug te vinden.

Conclusie: Meerdere huisartsen in dit onderzoek geven aan dat ze over onvoldoende kennis beschikken, nood hebben aan richtlijnen en geïnteresseerd zijn om hierover een opleiding te volgen. Omdat de zorg na de bevalling momenteel verspreid is over verschillende disciplines, zonder enige communicatie tussen deze verschillende specialiteiten, zou het interessant zijn om deze multidisciplinaire aanpak beter uit te werken. Dit vraagt natuurlijk wel een goede samenwerking tussen de verschillende disciplines.